

Змийското яйце

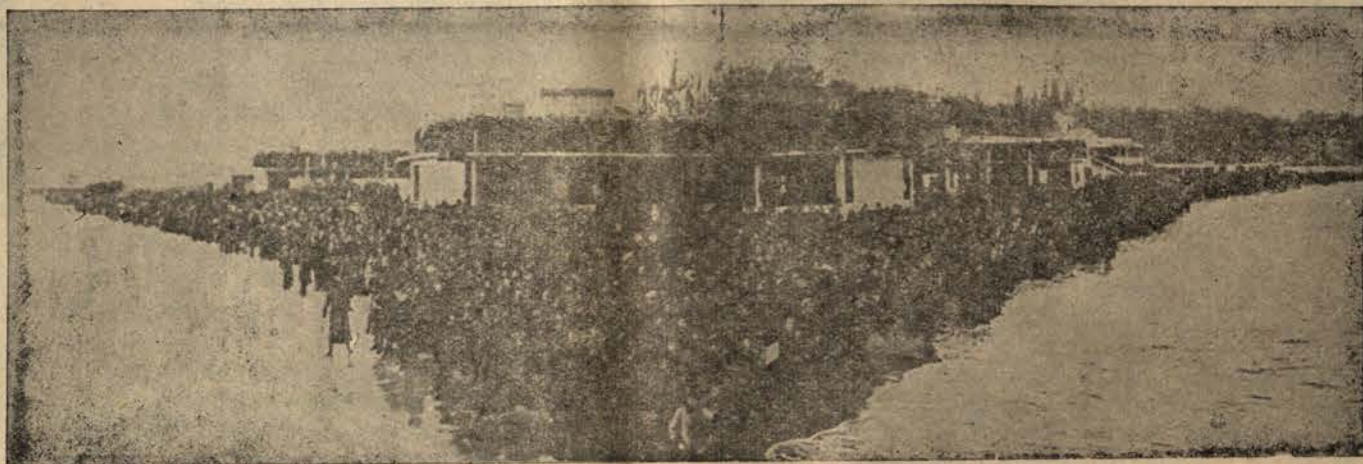
Малката Еленка бѣ излѣзла съ родителитѣ си на разходка. Тя весело тичаше, подскачаше. Ту се търкулне на зелената мо-рава, ту се изкачи на нѣкоя ска-ла и весело чуруликаше. Роди-телитѣ ѝ я гледаха и се радваха на своята хубава весела рожба. Еленка намѣри въ скалата едно много красиво яйце. Тя го взе. Занесе го на майка си. Майка ѝ каза:

— Еленке, хвърли го. Кой знае отъ каква птица е?

— Не, мамо! То е много кра-сиво. Я го погледни! Яйцето на-истина бѣ красиво. Еленка го

Хвърли това змийско яйце! То не слуша, а започва да се крие, скришомъ да пуши. Никой да го не знае. И ето нѣкой день мла-дото момче осѣмнало съ нѣкоя страшна болестъ, която го за-влича безъ време въ гроба, или я влачи презъ цѣлия си неща-стенъ животъ. Тютюневата от-рова му поразила сърдцето. По-бъркала работата му, или сло-мила дробоветъ му. Змийското яйце се излюпило, Излѣзла от-ровна змия и извършила своята работа.

Колко хора се губятъ тѣй! Колко млади сили се похабяватъ!

Варна зиме — хвърляне кръста въ морето — за здраве

скри и занесе въ къщи. Тя го тури на топло и чакаше съ нетърпение да се излюпи пилецъ!

— Слушай Еленке, хвър-ли това яйце. Кой знае каква пакостъ ще сторишъ съ него?

Еленка не послуша майка си. Тя скри яйцето на скриш-но мѣсто. Никой да не го знае. Тя често го наглеж-даше. Единъ прекресенъ день отъ яйцето се излюпи една отровна змия. Тя ухапа Еленка, когато отиваше да наглежда яйцето и се скри изъ къщата. Еленка почи-на. Тя стана жертва на свое-то непослушание. Родите-литѣ ѝ горчиво я оплакаха. А змията остана да ги трови презъ цѣлия имъ животъ.

Тази история се повтаря по-стоянно въ духовния животъ. Много млади момичета пазятъ у себе си змийско яйце. Много млади момци отвѣждатъ змии въ домоветѣ си, въ сърдцата си, които после ги погубватъ. Нѣ-кое момиче има голѣмъ желе-ние да се кичи, да се облича все съ новичко, съ модно. На гледъ невинно желание. Но то се развива все повече. Каква да е дреха не облича. Какви да е обува не обува. Даже и ризата по модата да е скроена. Тази наклонностъ все повече се разви-ва. Но за всичко трѣбватъ пари, а бащата не дава, майката мѣм-ри. Момичето не хвърля яйцето. То не оставя своята наклонностъ. То я прикрива отъ своитѣ роди-тели. Не иска отъ тѣхъ пари. И нѣкой день чуе, че момичето пропаднало. Станало жертва на своята наклонностъ!

Гледашъ младо момче запу-шило тютюнъ. Купило си хубава кутия. Пуши, поглъща пуше-ка, пуца го на горе. Отворило широко гърди, диша дълбоко и самодоволно. Като че поглъща кой знае какви аромати! Забеле-жатъ му родителитѣ. Осждятъ го учителитѣ. Остава този навикъ.

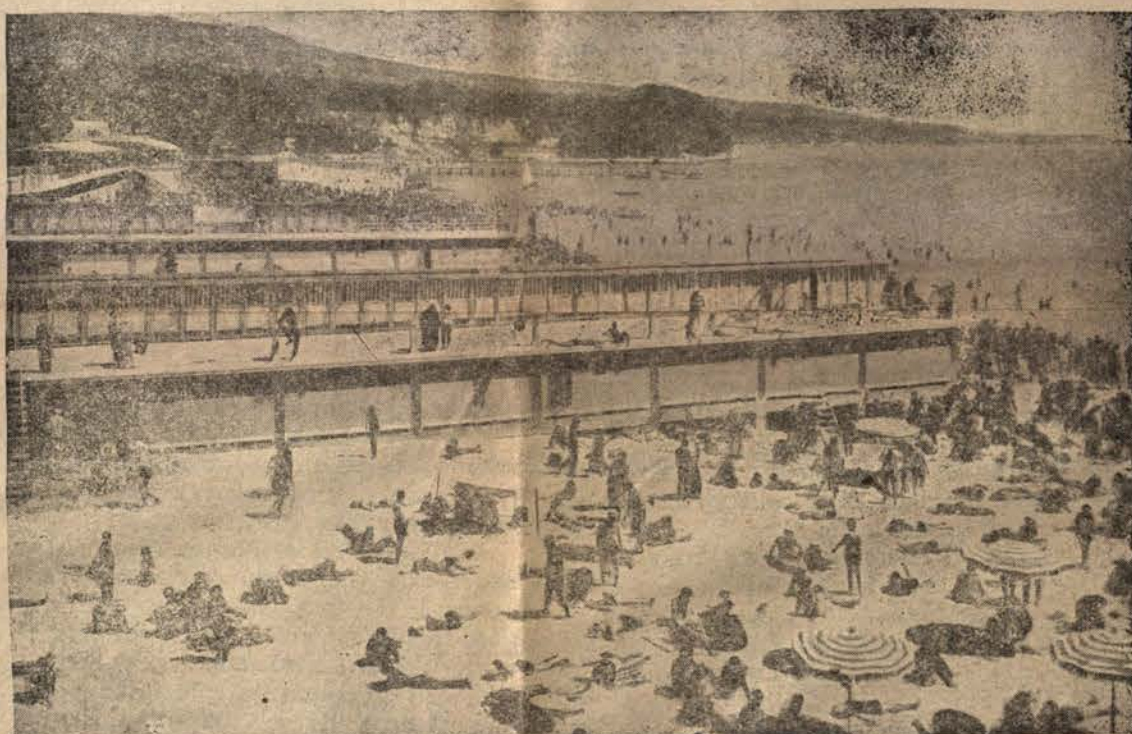
И яйцата мигомъ, бързо Кългнаха се силно, здраво. Пенчо е съ яйце строшено, Ваньо крѣсна: — Браво! Браво!

— Моето яйце бурчакъ е, Лесно ти неможъ го счупи, Отъ пазарятъ моя татко

ХРИСТОСЪ ВОСКРЕСЕ!

Величествено.

Наредилъ: Ал. Касандровъ

Варна лѣте — възстановяване на здраве при морето

Младежи, пазете се! Не от-глеждайте змийски яйца! Не ги задържайте! Хвърлете ги далечъ! Пазете здравето си! Ценете ви-соко душата си! Не гледайте външността, а се грижете за вътрешния човѣкъ! Да

Люб, Бобевски

ДА СЕ ЧУКНЕМЪ!

Пенчо, Здравко и Иванчо — Три момченца кротки, живи, Ей ги въ ново премѣнени, И съ калпачета красиви.

Всѣко е съ яйце въ ржцетъ, Съ вапсано яйце червено, И съ лице отъ радостъ детска, Чиста, свѣтла озарено.

— Хайде, Пенчо! — рече Здравко, И яйцето си поднесе.

— Хайде Здравко! Право чукай!

— Право! Тѣй! Христосъ Въз-кресе!

За Великденъ ми го купи.

Здравко се усмихна леко И отвърна му съ закачка.

— Е, добре, да нѣма после Я сърдня, играчка-плачка?!

— Нѣма! Нѣма! Дай яйцето! Здравата го Ваньо клѣцна, И яйцето му се счупи, Той отъ жалъ и мжка хлѣцна.

Здравко тѣй изчупи редомъ Множество яйца въ селото, Че яйцето му бѣ яко И отъ вситѣ най-доброто!

Лансий Хилендарски

изъ „Исторія словѣноболгарския“ (1762 година)

Вънемлите ви, читатели и слу-шатели, роде болгарски, кой рев-нуете и усърдствуете по своего рода и по свое отечество бол-гарское, и желаете разумети и знати известно заради своего рода болгарскаго, и за ваши от-ци и преотци, и царове, и пат-риарси, и светихъ како сѣ ис-първо поживели и преишли! И вамъ потребно и полезно естъ да знаете известно деяние отецъ вашихъ. . .

Или не са имали болгари цар-

Помагайте си!

Веднажъ частитѣ на чо-вѣшкото тѣло се скарали и не искали да се слушатъ една съ друга.

— Не искаме да ходимъ, не искаме да носимъ васъ всичкитѣ, казватъ краката. — Ходете си сами!

— Ние пъкъ не искаме да работимъ за васъ, каз-ватъ ржцетѣ. — Работете си сами!

— Ние не сме пъкъ диви да хранимъ всички ви, бѣ-братъ устата. — Не искаме да дѣвчимъ зарадъ стомаха.

— Пъкъ ние не сме ви стражари, казали очитѣ, — не искаме да гледаме.

Тѣй се възбунтували всич-китѣ части и всички се от-казали отъ службата си. И какво излѣзло отъ това?—

Тѣй като краката не искали да ходятъ, ржцетѣ да работятъ, устата да ядатъ, очитѣ да гле-датъ — то всичкитѣ части за-хванали да отслабватъ и цѣлото тѣло да сѣхне. Тогава тѣ раз-брали, че едни безъ други не могатъ и че трѣбва да си по-магатъ взаимно. И заловили се пакъ дружно за работа, следъ което отново укрепнали, и цѣ-лото тѣло пакъ заякнало и ста-нало здраво и силно.

Поката е ясна. Човѣци, ра-ботете и си помагайте единъ на другъ! Апостолъ Павелъ.

ство и господство? . . . Отъ всѣ-го славѣнскаго народа най-слав-ни били болгари: право се они крестили, най-боле земля они освоили; тако отъ всело народа славѣнскаго най-силни и честни били и първи светии словѣнски отъ болгарски родъ и языкъ просияли. . .

